

- a) Voiko jäsenvaltio käyttää sille myönnettyä sosiaalisia hyvinvointipalveluja tarjoavien laitosten tunnustamista koskevaa harkintavaltaansa siten, että se tunnustaa tällaiseksi laitokseksi sellaiset henkilöt, jotka tarjoavat palvelujaan sosiaali- ja hoitokassoille, muttei tunnusta valtiollisen tutkinnon suorittaneita hoitajia, jotka tarjoavat palvelujaan suoraan hoitoa tarvitseville henkilöille?
- b) Jos valtiollisen tutkinnon suorittaneiden hoitajien on katsottava olevan luonteeltaan sosiaalisia hyvinvointipalveluja tarjoavia laitoksia: seuraako siitä, että vuokrattava työvoima tunnustetaan tällä tavalla, että tällaiseksi laitokseksi on tunnustettava myös sellainen tilapäistyövoimaa välittävä yritys, joka antaa vuokralle valtiollisen tutkinnon suorittanutta hoitohenkilökuntaa vastaavan tunnustuksen saaneille hoitolaitoksille (vastaanottaville laitoksille)?
- 2) Yhteisestä arvonnisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 134 artiklan a alakohdan tulkinta:

Onko valtiollisen tutkinnon suorittaneiden hoitajien asettaminen käyttöön vastaanottavan laitoksen (vuokralleottajan) tarjoamia hoitopalveluja varten välttämätöntä sosiaalihuoltoon tai sosiaaliturvaan läheisesti liittyvien liiketoimien suoritukselle, kun vastaanottava laitos ei voi toimia ilman henkilökuntaa?

(¹) EUVL L 347, s. 1.

Valitus, jonka Duravit AG ym. ovat tehneet 25.11.2013 unionin yleisen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-364/10, Duravit AG ym. v. Euroopan komissio, 16.9.2013 antamasta tuomiosta

(Asia C-609/13 P)

(2014/C 71/07)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Valittajat: Duravit AG, Duravit SA ja Duravit BeLux SPRL/BVBA
(*edustajat:* asianajajat U. Soltész ja C. von Köckritz)

Muut osapuolet: Euroopan komissio ja Euroopan unionin neuvosto

Vaatimukset

Valittajat vaativat, että

- 1) unionin yleisen tuomioistuimen (neljäs jaosto) 16.9.2013 asiassa T-364/10 antama tuomio kumotaan siltä osin kuin sillä on hylätty valittajien kanne
- 2) asiassa COMP/39092 — Kylpyhuonekalusteet — 23.6.2010 tehdyn Euroopan komission päätöksen K(2010) 4185 lopullinen 1 artiklan 1 kohta, 2 artikla ja 3 artikla on SEUT 263 artiklan 4 kohdan mukaisesti kumottava kokonaisuudessaan valittajien osalta
- 3) (kohdassa 2 esitettyyn vaatimukseen nähden) toissijaisesti edellä mainitussa päätöksessä valittajille määrätty sakot on kumottava tai niitä on huomattavasti alennettava
- 4) (kohdissa 2 ja 3 esitettyihin vaatimuksiin nähden) toissijaisesti asia on palautettava unionin yleisen tuomioistuimen uudelleen ratkaistavaksi unionin tuomioistuimen tuomiossa ratkaistuja oikeusseikkoja noudattaen
- 5) komissio on joka tapauksessa velvoitettava korvaamaan valittajien oikeudenkäyntikulut unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittajat vetoavat kaikkiaan kuuteen valitusperusteeseen.

Ensinnäkin valittajat katsovat, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut asetuksen N:o 1/2003 31 artiklaa virheellisesti, loukannut syyttömyysolettamaa ja oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin (perusoikeuskirjan 47 artikla ja 48 artiklan 1 kohta luettuina yhdessä 52 artiklan 3 kohdan kanssa sekä Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 ja 2 kappale), koska se on kieltäytynyt riidanalaisen päätöksen oikeellisuuden täysimittaisesta tutkimisesta, jota oli nimenomaisesti vaadittu, ja koska se on pitänyt komission esittämiä toteamuksia tosiseikoista ja oikeudellisista seikoista lähtökohtaisesti oikeina eikä se ole riittävästi käyttänyt omaa harkintaansa sakon määrän vahvistamisessa.

Toiseksi valittajat katsovat, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut SEUT 263 artiklaa virheellisesti sekä loukannut valittajien oikeutta tehokkaiisiin oikeussuojakeinoihin (perusoikeuskirjan 47 artiklan 1 kohta) ja menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatetta, koska se ei ole riittävästi käyttänyt toimivaltaansa päätöksen laillisuuden valvomisessa vaan on ylittänyt tämän toimivaltansa rajat valittajien vahingoksi.

Kolmanneksi valittajat katsovat, että unionin yleinen tuomioistuin on useilla eri tavoilla vääristänyt asiakirja-aineiston sisältöä siten, että tämä on vaikuttanut asian ratkaisuun, ja se on näin ollen tehnyt oikeudellisia virheitä ja loukannut todistelumenetelyä koskevia tunnustettuja periaatteita.

Neljänneksi valittajat katsovat, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt menettelyvirheitä ja rikkonut työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohtaa sekä loukannut valittajien puolustautumisoikeuksia, valittajien oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatetta, koska se on valittajien vahingoksi käyttänyt hyödyntämiskiellon alaisia ja myöhässä esitettyjä todisteita sekä ilman riittäviä perusteita hylännyt kaikki valittajien esittämät pyynnöt näytön hankkimiseksi.

Viidenneksi valittajat katsovat, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut SEUT 101 artiklaa virheellisesti ja laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa, kun se on katsonut komission menettelleen oikein lukiessaan valittajien syyksi osallistumisen useita tuotteita yhteisesti koskevaan kilpailusääntöjen rikkomiskokonaisuuteen hana-, suihkukaappi- ja keramiikkamarkkinoilla.

Kuudenneksi valittajat katsovat, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut SEUT 101 artiklaa virheellisesti, koska se on käyttänyt väärää mittakaavaa arvioidessaan SEUT 101 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua tietojenvaihtoa, katsonut valittajien olleen velvollisia irtisanoutumaan muiden kuin kilpailevien yritysten keskusteluista sekä pitänyt SEUT 101 artiklan rikkomisen täytettynä tekemuotona sitä, että useita tuotteita edustavissa järjestöissä on väitetty ”yritetyn tehdä sopimuksia” tietyistä erityistapauksista.

Valitus, jonka ClientEarth on tehnyt 26.11.2013 unionin yleisen tuomioistuimen (kuudes jaosto) asiassa T-111/11, ClientEarth v. komissio, 13.9.2013 antamasta tuomiosta

(Asia C-612/13 P)

(2014/C 71/08)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittaja: ClientEarth (edustaja: avocat P. Kirch)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittaja vaatii unionin tuomioistuinta

— kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 13.9.2013 asiassa T-111/11 antaman tuomion

— velvoittamaan komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valituksensa tueksi valittaja tukeutuu kolmeen valitusperusteeseen.

- 1) Ensimmäinen valitusperuste, jossa vedotaan siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, koska se on soveltanut asetuksen N:o 1049/2001 (¹) 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa alakohdassa käytettyjen ilmaisujen ”tutkintatoimet” ja ”vahingoittaisi – – tutkinta – – toimien – – tarkoitusten suojaa” virheellistä tulkintaa.

Unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se katsoi systemaattisesti, että ”riidanalaiset tutkimukset ovat asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitettuja komission tutkintatoimia”.

Tämän valitusperusteen ensimmäinen osa muodostuu siitä, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinut virheellisesti sanaa ”tutkintatoimet”.

Toinen osa: vaikka katsottaisiin, että tutkintatoimia on suoritettu, unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan virheellisesti sanaa ”vahingoittaisi”. Unionin yleinen tuomioistuin on liittänyt tietojen ilmaisemisen käsitteen vahingoittamisen käsitteeseen, mutta se ei ole konkreettisesti kuvannut sitä, kuinka tietojen ilmaiseminen täsmällisesti ottaen olisi vahingoittanut tutkintatoimien ”tarkoituksia”.

- 2) Toinen valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, koska se on rikkonut tiedon saantia, yleisön osallistumisoikeutta päätöksentekoon sekä muutoksenhaku- ja vireillepano-oikeutta ympäristöasioissa koskevan Århusissa, Tanskassa, 25.6.1998 tehdyn yleissopimuksen, joka on hyväksytty 17.2.2005 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2005/370/EY (²), 4 artiklan 1, 2 ja 4 kappaletta.

Mainittu valitusperuste muodostuu viidestä väitteestä. Ensimmäinen unionin yleinen tuomioistuin teki virheen tulkitessaan suppeasti velvollisuuttaan tulkita Århusin yleissopimuksen 4 artiklan 4 kappaletta c kohtaa. Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin teki virheen siinä, miten se sovelsi kyseistä toimenpidettä Århusin yleissopimuksen valossa. Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin teki virheen siltä osin kuin sillä on velvollisuus tulkita Århusin yleissopimusta kansainvälisen tapaoikeuden mukaisesti. Neljänneksi unionin yleinen tuomioistuin teki virheen, kun se eväsi Århusin yleissopimuksen 4 artiklan ja 4 artiklan 4 kappaletta c alakohdan välittömän soveltamisen. Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin teki lain soveltamista koskevan virheen, kun se hyväksyi Århusin yleissopimuksen soveltamisesta poikkeamisen Euroopan unionin ”erityispiirteiden” perusteella.

- 3) Kolmas oikeudellisia seikkoja koskeva valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin rikkoi asetuksen N:o 1367/2006 (³) 6 artiklan 1 kohtaa ja asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan loppuosaa sekä 4 artiklan 3 kohtaa.